

til Opsørsel og Skødesløshed, Udyd og Norden, som findes nævnt i Paragraffens første Stykke. Vi mene nemlig, at disse Bestemmelser ere i høj Grad vage og ville i høj Grad bidrage til, at der fra Opsynet eller fra anden Side bliver anvendt Vilkaarlighed lige overfor dem, som ere indlagte paa Fattiganstalterne. Dette mener jeg, man skal kunne undgaa. Naar den fattige har fristet den Skæbne at komme ind paa en saadan Anstalt, kan man være overbevist om, at der sagtens kan findes Lejlighed og Midler til at tugte ham og bringe ham i den rette Stemning, som hans foresatte ønske, han skal være under; dertil behøves ikke Lovbestemmelser, som absolut støtte dem heri; Reglementer og slikt forekommer os, maa være nok, og derfor stille vi Forslag til yderligere Lempelser i § 40, 1ste Stykke, end dem, Flertallet har foreslaaet. Under Nr. 32 b, stiller ogsaa et andet Mindretal, det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) og jeg et Ændringsforslag, som ligeledes gaar ud paa Lempelser i Lovforslaget, yderligere end dem, Flertallet er gaaet til, nemlig, at tage den forpørlige Revselse bort. Det har jeg tidligere paatalt her i Salen, og vi ere selvfølgelig gaaede med dertil, men have ikke villet standse derved. Der staar i § 40, at der kan idømmes Ekstrastraf af Gælsfængsel; det have vi ikke kunnet forene med vor Opsættelse af, hvorledes Fattiglemmer bør behandles, og foreslaa derfor, at det skal udgaa. Vi foreslaa endvidere, at Bestemmelsen om Ekstraarbejde skal forandres, saa at det i det hele taget bliver mildere. Under almindelige Forhold veed man vel, at man mange Gange siger, at Folk holde ikke af at arbejde o. s. v., men jeg tror dog, at det er noget nær den værste Straf, man kan idømme et Menneske under de Forhold, at nægte ham noget som helt at beskæftige sig med; saa at nægte et Fattiglem, selv en, der er kommet paa en Tvangsarbejdsanstalt, Beskæftigelse i 8 Dage, forekommer mig at være en meget haard Straf, og man bør ikke forlænge den yderligere, saa den bliver 14 Dage, som der staar i Lovforslaget. Saa er der en anden Ændring under Nr. 40. Ærede Medlemmer ville se, at det er stillet af et Flertal af Udvalget, nemlig Udvalget undtagen det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen)

og mig. Det angaar en Bestemmelse i § 51 c, om enligstillede Personers Hjemsendelse, hvad der skal begrunde denne Hjemsendelse. Vi have ikke kunnet gaa med til den Stærkelse af denne Bestemmelse, som Udvalgets Flertal har ment, vilde være rigtig og heldig; vi have ment, at Lovforslagets Bestemmelser, som de ere affattede her, give ret gode Regler for, hvorledes man skal forholde sig overfor disse enligt stillede Personer, og foreslaa at beholde disse Bestemmelser fremfor at gaa med til de Ændringer, som Udvalgets Flertal stiller Forslag om. Vi mene, at det maaste vil medføre adskillig Vilkaarlighed, og at man kommer ind paa at være for streng overfor disse Personer, som muligvis en kort Tid kunne være uden Erhverv; det kan ske for mange, der kan være mange Narjager dertil. Vi finde, at Lovforslagets Bestemmelser ere humanere end det, Udvalgets Flertal har tænkt, og vi holde os til hine uden at tiltræde dette. Hermed tror jeg at have anbefalet de Ændringer, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har stillet til Lovforslaget, og jeg skal paa det bedste anbefale Tingets Medlemmer at stemme for disse Ændringsforslag, da jeg tror, at de ville gøre Lovforslaget endnu humanere end de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Rezh: Jeg paastøner meget de Bestræbelser, som Udvalget har udvist for at forbedre adskillige Bestemmelser i Lovforslagets første Kapitel; men jeg tror dog, at der ikke er saa lidt tilbage at gøre i den Retning, og det er det, jeg har villet henlede Opmærksomheden paa ved de af mig paa Blad 111 stillede Ændringsforslag. Som bekendt er det, hvad der ogsaa staar omtalt i Lovforslagets Motiver, kun Underholdningsbidrag til vægte Børn og til forladte og fraskilte Hustruer, der for Tiden kunne afsones, hvorimod det ikke gælder om Underholdningsbidrag til vægte Børn fra Moderens Side og i det hele taget ikke paa andre Omraader end dem, jeg har nævnt. For at komme til en saadan Afsoning, er Forholdet efter den gældende Retsforfatning dette, at der maa foreligge enten en egen Erkendelse fra paagældende for hans Forpligtelse til at yde Underholdningsbidrag, eller hans Forpligtelse hertil maa være fastslaet